

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Š. N.

bytem

zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem

sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina

sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. KUJI 64244/2016, sp. zn. OOSČ 676/2016 OOSC/226,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. KUJI 64244/2016, sp. zn. OOSČ 676/2016 OOSC/226 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve výroku I. změněno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 30. 6. 2016, č. j. MMJ/OD/8785/2016-6, JID: 108372/2016/MMJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a to v části výroku týkající se uložení pokuty, když byla žalovaným snížena na částku 5 000 Kč. Ve zbytku pak bylo ve výroku II. prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust.

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 24. 4. 2016 v 7:44 hod., jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., na 106 km dálnice D1 ve směru jízdy na Prahu, překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici (130 km/h), když mu byla silničním radarovým rychloměrem AD9C hlídky DO Policie ČR Velký Beranov naměřena po odečtu možné odchylky měřicího zařízení rychlost jízdy 183 km/h, čímž tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost o nejméně 53 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že spáchání přestupku bylo prokázáno bez důvodných pochybností. Jelikož blanketní odvolání nebylo žalobcem doplněno, postupoval žalovaný ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a vyjadřoval se toliko k důvodům pro snížení pokuty uložené v prvostupňovém rozhodnutí, a to s ohledem na individuální okolnosti případu.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě předně namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, když se správní orgány dostatečně nezabývaly subjektivní stránkou přestupku. Konkrétní forma zavinění z nedbalosti totiž nebyla konkretizována nejen ve výroku, ale ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Je však zákonou povinností správních orgánů, aby jednoznačně stanovily konkrétní formu zavinění, tedy zda byl přestupek spáchán z nedbalosti vědomé či nevědomé. Hodnocení zavinění má totiž zásadní vliv při úvahách o závažnosti přestupku a výši uložené sankce. Kromě toho žalobce namítal, že uvedení konkrétní formy zavinění je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, jak stanovovalo dnes již neplatné ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Pokud tedy příslušný správní orgán uvedl ve výroku pouze zavinění z nedbalosti, učinil prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dané pochybení pak může mít podle žalobce závažné důsledky, a to zejména ve vztahu k navazujícím řízením při změně bodového systému, přestože není v současné době založen na rozlišování přestupků spáchaných z vědomé a nevědomé nedbalosti.

Kromě toho považoval žalobce prvostupňové rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že neobsahuje údaj o bodovém postihu, přestože se jedná o sankci, která byla podle výše citovaného ust. § 77 zákona o přestupcích jednou z obligatorních náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Následně pak žalobce brojil proti skutkovým zjištěním správních orgánů. Tvrdil, že byl ve vozidle připoután nikoliv klasickým, ale pětibodovým

bezpečnostním pásem. To podle jeho názoru ostatně vzbudilo v policistech podezření ze spáchání přestupku, když viděli klasický bezpečnostní pás viset podél středového sloupku. V tomto kontextu pak žalobce poukázal na skutečnost, že není jeho povinností uvádět během silniční kontroly jakékoliv námitky, přičemž mu policisté sdělili, že musí být připoután klasickým bezpečnostním pásem. Navrhovaný důkaz ohledáním vozidla pak nebyl ze strany správních orgánů proveden. Závěrem žalobce doplnil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi námitkami, které byly v řízení uplatněny, a to nejen ve vztahu k absenci údaje o bodovém postihu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, ale také kvůli opomenutí důkazu, který byl žalobcem v řízení navržen. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 12. 2016 upřesněném dne 22. 8. 2018 žalovaný předně poukázal na skutečnost, že proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno pouze blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu doplněno. Podle názoru žalovaného je tak třeba posoudit, zda se nejedná pouze o účelovou procesní strategii, která je ze strany právního zástupce žalobce a jeho zmocněnce v přestupkovém řízení pravidelně používána. V rámci odvolacího řízení bylo navíc prvostupňové rozhodnutí z hlediska zákonnosti řádně přezkoumáno, aniž by bylo shledáno jakékoliv pochybení. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že není ve vztahu k posuzovanému případu relevantní, jaká je praxe jeho zmocněnce v rámci přestupkového řízení. Pokud se jedná o podání blanketního odvolání, žalobce k tomu doplnil, že očekával posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí z úřední povinnosti (§ 89 odst. 2 správního řádu). Nelze navíc podle jeho názoru z právní úpravy či judikatury dovodit, že by se v přestupkovém řízení uplatňovala zásada koncentrace, resp. že by obviněný z přestupku nemohl v žalobě uplatňovat nové skutečnosti, přestože může být díky tomu vlivem dostatečně zjištěného skutkového stavu věci správními orgány neúspěšný. Z těchto důvodů žalobce na podané žalobě setrval.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází kopie ručně a strojově psaného oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 24. 4. 2016. Z jejich obsahu je patrné, že žalobci byla Policií ČR v rozhodném místě na dálnici D1 naměřena rychloměrem RAMET AD9C rychlost jízdy 189 km/h (bez zohlednění odchylky měření), pročež následně došlo k jeho zastavení, legitimaci a sdělení podezření ze spáchání přestupku. Do oznámení přestupku pak žalobce na místě uvedl, že s naměřenou rychlostí nesouhlasí, což stvrdil svým podpisem. Kromě toho je ve správním spisu založen také v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče, návod k obsluze použitého rychloměru v elektronické podobě a záznam o přestupku obsahující výstupní fotodokumentaci z použitého

rychloměru. Na ní je vozidlo žalobce zachyceno téměř ve středu, aniž by byla mezi rychloměrem a měřeným vozidlem jakákoliv překážka. Současně se v této souvislosti ve správním spisu nachází také měřicí zpráva obsahující aplikaci kontrolní šablony na výstupní fotodokumentaci. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 30. 6. 2016, ke kterému se žalobce nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán. Prvostupňový správní orgán tak přistoupil k rekapitulaci skutkového stavu a provedení důkazů obsahem přestupkového spisu. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. blanketně odvolal. Na výzvu prvostupňového orgánu k jeho doplnění žalobce doplnil pouze plnou moc pro svého zmocněnce Ing. Jaroše.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě na více místech namítal nepřezkoumatelnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu krajský soud předně uvádí, že za nepřezkoumatelné lze považovat rozhodnutí správního orgánu zejména za předpokladu, pakliže není z výroku či odůvodnění zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno, popř. pokud správní orgán založí své rozhodnutí na podkladech, které nejsou ve spisu založeny nebo nemají oporu v provedeném dokazování. Stejně tak lze pochybovat o přezkoumatelnosti rozhodnutí v případě, kdy jsou stěžejní námitky uplatněné účastníkem řízení hodnoceny za liché, mylné či vyvrácené, aniž by správní orgán své závěry dostatečně zdůvodnil (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve vztahu k posuzované věci krajský soud uvádí, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť obsahují všechny zákonem stanovené náležitosti a z jejich obsahu je bez pochybností zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno, aniž by správní orgány opomenuty vypořádat jakékoliv námitky či důkazní návrhy účastníka řízení.

Pokud se jedná o související námitku žalobce, že v řízení nebyla dostatečně zjišťována subjektivní stránka přestupku, a to také s odkazem na absenci jejího

konkrétního vymezení ve výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud jí nepovažuje za důvodnou. Předně je třeba říci, že oba správní orgány se otázkou zavinění v rámci odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí přímo zabývaly. Pokud se jedná o prvostupňový správní orgán, ten k tomu ve svém odůvodnění v souladu s ust. § 3 ve spojení s ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uvedl, že ke spáchání daného druhu přestupku postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, neboť žalobce sice nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale s ohledem na okolnosti a své osobní poměry to vědět měl a mohl. Jelikož byl žalobce v řízení pasivní, resp. ústního jednání se osobně ani v zastoupení nezúčastnil, postupoval podle názoru krajského soudu správní orgán správně, pokud na základě zásady *in dubio pro reo* vzal ve prospěch žalobce za prokázané zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Přestože žalobce podal v řízení pouze blanketní odvolání, otázce zavinění se poté věnoval také žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž se s úvahou prvostupňového správního orgánu ztotožnil.

Za nepřezkoumatelné pak nelze podle krajského soudu považovat prvostupňové rozhodnutí ani z důvodu, že ve výroku není uveden údaj o konkrétní formě nedbalostního zavinění. Bez ohledu na skutečnost, že zavinění ve formě nevědomé nedbalosti jednoznačně vyplývá z odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, krajský soud připomíná, že ust. § 77 zákona o přestupcích v rozhodném znění skutečně obsahovalo jako jednu z obligatorních náležitostí rozhodnutí o přestupku údaj o formě zavinění. Z toho ovšem automaticky nevyplývá, že by byl správní orgán povinen vždy ve výroku rozlišovat nejen mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalosti, ale také mezi tím, zda se jedná o úmysl přímý či nepřímý, popř. nedbalost vědomou či nevědomou. V tomto kontextu krajský soud odkazuje na okolnosti přijetí novely zákona o přestupcích (č. 204/2015 Sb.), která nově zavedla povinnost uvádět formu zavinění jako obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku. Nadále je totiž ve vztahu k posouzení přestupkové bezúhonnosti relevantní pouze rozlišování zavinění ve formě úmyslu a nedbalosti, jak ostatně dovodil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, kde dovodil, že: „*Ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.*“ Pokud tedy prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl pouze zavinění ve formě nedbalosti, postupoval v souladu s tehdy platnou a účinnou právní úpravou.

Stejně tak krajský soud nepovažoval za důvodnou ani další, ze strany právního zástupce pravidelně uplatňovanou, námitku absence bodového postihu ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobce v této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, pak krajský soud k této argumentaci uvádí, že v tomto usnesení bylo judikováno, že bodový postih neboli záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je svoji povahou trestní sankcí. Na druhou stranu nelze z uvedeného závěru dovodit, že by se jednalo o některou z taxativně stanovených sankcí, které byly v době spáchání přestupku správními

orgány ukládány na základě ust. § 11 zákona o přestupcích. Naopak je tzv. záznam o bodovém postihu automatickým důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a nejedná se o jednu z obligatorních náležitostí, která by musela být v jeho výroku uvedena. Ke stejnému právnímu názoru dospěl ostatně také Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39: *„Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku, jež by stěžovatelka podle svých slov i přivítala.“*

Co se týče zbývajících žalobních námitek, nevztahují se podle názoru krajského soudu očividně k posuzovanému případu a jsou tak mimoběžné. Žalobce totiž namítal, že byl během jízdy připoután nikoliv klasickým, ale pětibodovým bezpečnostním pásem, což podle žalobce nebylo policisty zohledněno. V této souvislosti krajský soud připomíná, že přestupkové jednání žalobce nespočívalo v tom, že by nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ale že překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici nejméně o 53 km/h, jak vyplývá z rozhodnutí správních orgánů a provedeného dokazování. Ostatně již v samotném oznámení přestupku je výslovně uvedeno, že bezpečnostní pásy byly u řidiče užity. Z toho důvodu nemůže krajský soud přisvědčit ani argumentaci žalobce, že správní orgány opomenuly provést ohledání vozidla, neboť žalobce takový důkaz v řízení vůbec nenavrhoval. Ve vztahu k otázce zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností ohledně spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti pak žalobce ani v žalobě nic nenamítal.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.